

[Erhard Jakobsen.]

betingelser. Det skal simpelt hen være dem selv, der bestemmer, hvordan de vil lægge det til rette, også med hensyn til det professionelle.

Det er jo en diskussion, som kun kan føres på den måde af folk, der ikke selv deltager i det. Enhver, der har oplevet en konkurrence, f. eks. i kano- og kajaksport på Bagsværd Sø, og har set Sovjetunionen ryge ind som nr. 1 og derefter set Østtyskland ryge ind som nr. 2, ved hvorfor. Det er folk, der driver sport i deres arbejdstid, og så har de lidt arbejde i deres fritid. Men så kommer på tredjeholdet en båd med 2 læringer i fra en dansk klub. Se, det er amatørerne. De andre er ikke amatører mere. De statsunderstøttes i sådan en grad, de uddannes på skoler osv. Og se, det er vilkårene for danske idrætsfolk. Må vi så blive fri for en alt for moralsk belæring om at sondre skarpt imellem amatører og professionelle!

Jeg må også sige, at vi ikke kommer uden om at betale løn, ikke til ledere, men til instruktører. Nu om dage er det at skulle instruere idrætsmænd simpelt hen en opgave, der kræver så lang uddannelse, at den må betales.

Der har allerede været to talere fra Glad-saxe kommune. Jeg skal være den tredje og ud fra vore erfaringer sige, at vi havde det netop typisk med dansk ishockey. På et eller andet tidspunkt måtte kommunen simpelt hen betale en træner til ishockey. En sådan én skulle nemlig tages fra udlandet, for der var ingen herhjemme, der kunne lære danske ishockeyspillere mere. Vi måtte tage en mand fra udlandet, og det havde den allerstørste betydning, ikke alene for den klub, men også for dansk ishockeysports udvikling i det hele taget.

Man kommer ikke uden om at se det i øjnene, men jeg giver dem ganske ret, der har sagt: lad os dog endelig bevare det værdifulde element, lederen, der står med ansvaret for, at det hele tilrettelægges; han udøver den frivillige indsats, som vi alle ønsker og værdsætter højt. Men der er opgaver, som kun kan løses af folk med betydelig uddannelse, og den uddannelse skal der betales for, det bliver man nødt til at gøre sig klart.

Så håber jeg rigtignok, at idrætten vil stejle, hver gang den hører ordet „kultur“.

En ting er, at ingen fornuftige mennesker vil finde på at bestride, at idræt er en lige så vigtig del af kulturen som alt muligt andet, men bringes ind i selskab med Solvognen og Thorsen-filmen, det tror jeg nok er noget dansk idræt skal betakke sig for. Dansk idræt skal overhovedet ikke lade sig påvirke af al den kultursnak.

Om det er kirkeministeren eller trafikministeren eller landbrugsministeren, der skal have med det at gøre, det er jo ligegyldigt, bare det er samlet ét sted og der bliver gjort noget, og pengene er i de rigtige kasser osv. Om idrætten ledes fra oven, om den er mere eller mindre demokratisk, mon ikke folketinget skulle lade være med at blande sig i det? Om en cykelrytter bliver stakåndet, når han kører på cykel og alt det her, og om ikke det gør ondt og man gyser — jeg er sikker på, at det gys, som hr. Kurt Brauer har fået ved tanken om den ideologi, som visse sportsfolk har lagt for dagen, er for intet at regne mod det gys, som adskillige sportsfolk har fået ved adskillige sider af hr. Kurt Brauers ideologi, når de nu og da har stiftet bekendtskab med den. Mon ikke vi skal lade være med at blande os i hinandens ideologier i den forbindelse? Hold det fuldstændig ude fra sporten. Hvad en sportsmand vil ofre, hvad en sportspige vil ofre og sætte alt ind på, det bliver da hans eller hendes private sag. Det skal da intet have at gøre med vor diskussion om det. Det er jo hele dette forsøg på at bringe de marxistiske grundsætninger ind i diskussionen, med at man via opdragelsen af sportsfolk skal opdrage mennesker i en bestemt samfundsmæssig retning, alt det pladder hører ikke hjemme her i folketinget. Jeg skal i hvert fald ikke gå dybere ind i den diskussion, men bare sige, at den ikke hører hjemme i forbindelse med en diskussion om, hvilke penge vi vil bruge til at støtte sporten.

Jeg konkluderer altså, at mit parti vil støtte tanken om, at tipsmidler, bortset fra det, som staten sætter sig på i afgift, går til idrætten. Fritidsloven tager sig af de formål, som man mener derudover skal støttes, ungdomsorganisationer osv., men først og sidst den idræt, vi støtter, den idræt, vi har set i årevis, lavet af Dansk Idræts-Forbund og de andre store organisationer i deres private regie og med alle de ofre, de har bragt. Vi skal i hvert fald ikke herinde prøve at